

Arrest

nr. 60 520 van 28 april 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 2 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. HENDRICKX loco advocaat K. VAN BELLINGEN, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. . De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, is het Rijk binnengekomen op 30 maart 2005 via de nationale luchthaven van Brussel (Zaventem) waar hij door de Federale Politie werd onderschept in het bezit van onder andere een papoort met vals visum, en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard. Op 13 februari 2007 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat verzoeker, zonder geldige reden, geen gevolg gegeven had aan zijn oproeping tot gehoor.

1.2. Verzoeker keerde volgens zijn verklaringen in december 2005 terug naar de Gazastrook.

1.3. Verzoeker is een tweede keer het Rijk binnengekomen op 20 februari 2010 en verklaarde zich op 22 februari 2010 vluchteling.

1.4. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 2 maart 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 16 april 2010.

1.5. Op 31 januari 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart van Palestijnse origine te zijn en afkomstig te zijn van de stad Khan Younes (lokaliteit Bani Suheila), gelegen in de Gazastrook. Op 30 maart 2005 diende u in België een eerste asielaanvraag in. U verklaarde hierbij niet politiek actief te zijn. Uw vader, A.(...) al-S.(...), behoort tot “Fatah” en was een adviseur van Yasser Arafat. Hij was in 2002-2003 gedurende vijf maanden Minister van Gezondheidszaken. U verklaarde problemen te hebben met de Israëlische autoriteiten die u ervan verdachten lid te zijn van een gewapende groepering die soldaten van het Israëlische leger beschoten zou hebben. Zij vroegen de Palestijnse autoriteiten om u uit te leveren. Daarnaast werd u eenmaal onder vuur genomen aan een controlepost door het Israëlische leger. Hierbij raakte u licht verwond aan uw been. U werd in de periode 2003-2004 tweemaal opgeroepen door de Dienst Preventieve Veiligheid van de Palestijnse Autoriteiten. Zij verwittigden u dat u op de lijst van de door Israël gezochte personen stond. Om aan een aanhouding te ontsnappen verschool u zich gedurende twee jaar in Khan Younes. Toen u van de Palestijnse Autoriteiten vernam dat ze na de Sharm al-Sheik-akkoorden nauwer gingen samenwerken met de Israëlische autoriteiten en dat u uitgeleverd zou worden, besloot u de Gazastrook te ontvluchten. Op 25 maart 2005 verliet u de Gazastrook en reisde per vliegtuig van Egypte (Cairo) naar België, waar u op 28 maart 2005 door de Luchtvaartpolitie werd aangehouden bij de grenscontrole. De politie hield volgende documenten in: uw paspoort, met daarin opgenomen een door de politie vastgesteld vals visum, uw identiteitskaart en uw vliegtuigticket. Twee dagen later vroeg u in België asiel aan. Op 11 april 2005 besliste het Commissariaat-generaal dat een verder onderzoek van uw asielaanvraag noodzakelijk was en op 13 februari 2007 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien u niet opdaagde voor het gehoor.

U vroeg voor een tweede maal asiel aan op 22 februari 2010 en u verklaarde in december 2005 te zijn teruggekeerd naar de Gazastrook aangezien de Israëlische autoriteiten zich teruggetrokken hadden uit de Gazastrook. U legt hierbij uw identiteitskaart met bijlage naar voren en nog niet eerder neergelegde documenten, namelijk twee naamkaartjes van uw vader als Minister van Gezondheidszaken en als parlamentslid en twee kopieën van een voorblad van paspoorten op uw naam. Bij deze tweede asielaanvraag verklaart u dat u lid was van “Fatah” en dat u sedert 2000 tewerkgesteld was als directeur van de Dienst Algemene Relaties van vooreerst Yasser Arafat en daarna van president Mahmoud Abbas in Gaza. Op 15 juni 2007 nam Hamas de macht over in Gaza. Vervolgens werd u op 9 februari 2009 gearresteerd en aangehouden door Hamas. U werd vastgehouden tot 5 juni 2009 en werd gedurende deze detentieperiode zwaar mishandeld. Op 5 juni 2009 verloor u zoveel bloed dat uw ‘belagers’ aannamen dat u dood was en u voor het huis van uw ouders achterlieten. Op 10 juni 2009 werd u met een ambulance discreet overgebracht naar een ziekenhuis in Egypte voor verdere verzorging. U werd er ook geopereerd. U verliet volgens uw verklaringen dus de Gazastrook met een ambulance op 10 juni 2009 en u verbleef in Cairo (Egypte) tot 3 februari 2010. Vervolgens nam u het vliegtuig van Egypte tot Hongarije (Boedapest), alwaar u met de trein via Oostenrijk doorreisde tot België. U kwam in België aan op 20 februari 2010.

B. Motivering

Na uw gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt de Gazastrook te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat u in december 2005 naar de Gazastrook terugkeerde en er tot juni 2009 verbleef. Gevraagd naar documenten ter staving van deze terugkeer en van uw verblijf in Gaza tot en met juni 2009 - zoals documenten betreffende uw vertrek, reisroute, uw functie bij president Abbas, loonfiches, facturen, doktersattesten naar aanleiding

van uw medische behandelingen- gaf u te kennen dat u dergelijke documenten in uw bezit heeft en dat u deze kan laten nasturen door uw familie. U gaf expliciet aan dat het mogelijk was dergelijke documenten te bekomen (zie gehoorverslag CGVS, pp. 8 en 9). Desondanks heeft u nagelaten om tot op heden deze documenten voor te leggen en verschaft u evenmin enige verklaring voor deze nalatigheid van uwentwege. Ook legt u uw lidkaart van "Fatah" waartoe u zou behoren, of enig ander document dat uw persoonlijke banden met deze partij kan aantonen (zie gehoorverslag CGVS, p. 3), niet neer. De door u neergelegde kopieën van een pagina uit twee paspoorten waarin vermeld staat dat u 'Dept. Director' was, wijzigt deze vaststelling niet. Deze documenten zijn immers louter kopieën waarvan de authenticiteit geenszins is gegarandeerd. In dit kader dient nog aangestipt dat het verder toch wel opmerkelijk is dat u slechts een uittreksel uit uw paspoorten neerlegt.

Vervolgens zijn er fundamentele tegenstrijdigheden op te merken tussen de verklaringen die u tijdens uw eerste en uw tweede asielaanvraag aflegde waardoor er geen verder geloof kan worden gehecht aan de, in kader van uw tweede asielaanvraag, beweerde asielmotieven. Zo verklaarde u in kader van uw eerste asielaanvraag dat u nooit politiek actief was (terwijl u hier uitdrukkelijk naar werd gevraagd), u nooit een wapen droeg en de laatste twee jaar voor uw vertrek geen werk had (zie verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, dd. 1 april 2005, punt 36 en punt 42 en gehoor CGVS, dd. 8 april 2005, pp. 4, 8 ommezijde, 10 ommezijde, 11 en 13 ommezijde). Tijdens uw tweede asielaanvraag daarentegen verklaart u steeds lid geweest te zijn van Fatah (zie gehoorverslag CGVS, dd. 16 april 2010, p. 3), een militaire opleiding te hebben gevolgd (zie gehoorverslag CGVS, 16 april 2010, p. 8), als Naqib (kapitein) een uniform te hebben gedragen, de beslissingsmacht te hebben gehad om mensen te laten arresteren (zie gehoorverslag CGVS, 16 april 2010, p. 3, 8) en van 2000 tot 2010 gewerkt te hebben als directeur van de Dienst Algemene Relaties (zie gehoorverslag CGVS, 16 april 2010, p. 2). Gewezen op deze discrepanties verklaarde u dat dit misschien te wijten was aan het feit dat u de Palestijnse autoriteiten verlaten had, er niets meer wilde van horen en er niet aan dacht om terug te keren (zie gehoorverslag CGVS, 16 april 2010 p. 9). Deze uitleg voldoet echter niet als verklaring voor deze discrepanties in uw verklaringen. Van iemand die uit vrees voor zijn leven zijn geboorteplek verlaat kan verwacht worden dat hij ten overstaan van de instanties waaraan hij bescherming vraagt oprecht is in zijn verklaringen en de vaststelling dat u dit heeft nagelaten ondermijnt uw geloofwaardigheid op fundamentele wijze.

Bovendien is het merkwaardig dat u in 2009 naar Egypte kon vertrekken via de grensovergang in Rafah ondanks uw voorgehouden moeilijkheden met aanhangers van Hamas en algemeen geweten is dat Hamas op het moment van uw vlucht de macht in handen had in de Gazastrook wat verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnt.

Omwille van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan de door u beweerde terugkeer naar de Gazastrook en uw verblijf aldaar van december 2005 tot juni 2009 en kan er bijgevolg ook geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde asielmotieven. Het feit dat u geen zicht biedt op uw verblijfssituatie en de plaats(en) waarin u hebt verbleven, de eventuele problemen die zich daar zouden hebben voorgedaan en uw eventuele nood aan bescherming, maakt het voor het Commissariaat-generaal onmogelijk zich een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming. Bijgevolg wordt u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

De overige door u neergelegde documenten, namelijk uw identiteitskaart met bijlage en de twee naamkaartjes van uw vader als Minister van Gezondheidszaken en als parlamentslid, bevestigen uw identiteit en zijn een aanwijzing van de functie van uw vader, waaraan niet onmiddellijk wordt getwijfeld, maar ze zijn gezien bovenstaande observaties niet in staat de appreciatie inzake uw dossier in positieve zin om te buigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet

van 26 juni 1953 (vluchtelingenverdrag), de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, benadrukt verzoeker meermaals dat de bestreden beslissing zijn Palestijnse origine, noch zijn afkomst uit Gaza betwist. In hoofdorde voert verzoeker aan dat hij systematische vernederingen en geweldplegingen heeft moeten ondergaan aangezien hij er niet alleen door de Iraakse (lees: Israëli's) autoriteiten van verdacht werd lid te zijn van een gewapende groepering tegen de Israëli's maar hij ook gedurende meerdere maanden in 2009 gearresteerd en zwaar mishandeld werd door Hamas, en hij bovendien vernam dat hij door de Palestijnse autoriteiten zou worden uitgeleverd. Verzoeker betwist verder dat het feit dat hij er niet in geslaagd is documenten met betrekking tot zijn verblijf in Gaza te kunnen neerleggen, volstaat om zijn verblijf aldaar te betwisten en wijst erop dat hij, zoals blijkt uit het gehoorverslag, zeer precies kon vertellen over zijn terugkeer in 2005. Verzoeker vervolgt dat ook ten onrechte aan de kopieën van zijn paspoort weinig bewijswaarde wordt gehecht, hij de beweerde tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen in de loop van zijn eerste en tweede asielprocedure reeds in het kader van het gehoor van zijn tweede asielprocedure heeft uitgelegd, en hij op dat moment ook uitlegde op welke wijze hij in 2009 naar Egypte kon vertrekken, via de grensovergang in Rafah, zodat ook deze elementen de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas niet kunnen ondermijnen, aldus verzoeker. In ondergeschikte orde verzoekt verzoeker om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien hij het risico loopt te worden blootgesteld aan ernstige schade, zoals foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen. Verzoeker wijst er nog op dat in de bestreden beslissing de elementen van de subsidiaire bescherming niet onderzocht zijn en de commissaris-generaal zich beperkt heeft tot een typemotivering.

Aan het verzoekschrift worden geen bijkomende stukken toegevoegd.

2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker een eerste asielaanvraag indiende op 30 maart 2005 omwille van problemen met de Israëli'sche autoriteiten die hem ervan verdachten lid te zijn van een gewapende groepering die soldaten van het Israëli'sche leger beschoten zou hebben en omdat de Palestijnse autoriteiten hem zouden uitleveren. Deze asielaanvraag werd op 13 februari 2007, op grond van artikel 57/10 van de vreemdelingenwet, afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat verzoeker geen gehoor had gegeven aan zijn oproeping. Verzoeker was volgens zijn verklaringen reeds in 2005 teruggekeerd naar Gaza omdat het gevaar voor hem geweken was. Nadat hij in februari 2009 gearresteerd werd door Hamas, hij maandenlang vastgehouden en mishandeld werd en hij voor dood voor het huis van zijn ouders werd achtergelaten, verliet hij Gaza met de ziekenwagen in juni 2009 en reisde hij, na een verblijf in Egypte waar hij medische verzorging kreeg, opnieuw naar België waar hij op 22 februari 2010 een tweede asielaanvraag indiende.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers huidige asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij niet aannemelijk maakt dat hij in december 2005 naar de Gazastrook terugkeerde en er tot juni 2009 verbleef, (ii) er fundamentele tegenstrijdigheden zijn tussen zijn verklaringen afgelegd in het kader van zijn eerste en tweede asielaanvraag, (iii) het merkwaardig is dat hij in 2009 naar Egypte kon vertrekken via de grensovergang in Rafah ondanks zijn voorgehouden moeilijkheden met aanhangers van Hamas en het algemeen geweten is dat Hamas op het moment van zijn vlucht de macht had in de Gazastrook, en (iv) zijn identiteitskaart en naamkaartjes van zijn vader enkel zijn identiteit bevestigen en een aanwijzing zijn van de functie van zijn vader maar bovenstaande appreciatie niet kunnen wijzigen.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.5. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker een originele identiteitskaart heeft neergelegd en dat aan zijn identiteit en afkomst uit de Palestijnse Gebieden niet wordt getwijfeld.

Artikel 55/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat “Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)”.

Artikel 1D van het vluchtelingenverdrag bepaalt: “Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoont, en ook niet beweert, dat hij de bescherming en de bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hogere Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, in het bijzonder de UNRWA, geniet. Artikel 1D van het vluchtelingenverdrag is derhalve niet van toepassing zodat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op correcte wijze de asielaanvraag van verzoeker heeft onderzocht op grond van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève (cf HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, 2010, <http://curia.europa.eu>).

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.7. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging, zoals omschreven in artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag, volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar ook kunnen worden geobjectiveerd. In geval van veelvuldige asielaanvragen kan hierbij rekening worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij een vroegere asielaanvraag, en kunnen de verklaringen afgelegd in het kader van beide procedures vergeleken worden waarbij er desgevallend tegenstrijdigheden kunnen onderkend worden.

In casu stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker in het kader van zijn eerste asielaanvraag verklaarde nooit politiek actief te zijn geweest en de laatste twee jaar voor zijn vertrek geen werk te hebben gehad (eerste asielaanvraag, stuk 12, verklaring DVZ 01/4/2005, punt 36 “beroepen de 2 laatste jaren uitgeoefend? Geen”; verklaring p. 2 “Heb je politieke activiteiten? Neen”; verklaring CGVS 08/04/2005, stuk 8, p.4, p. 11, p. 13: “beroep? Ik werkte niet; politiek actief geweest? Neen; Ik hou niet van politiek”) terwijl hij daarentegen thans verklaart steeds lid te zijn (geweest) van Fatah en van 2000 tot 2010 als directeur van de Dienst Algemene Relaties van Presidentsbureau te hebben gewerkt (tweede asielaanvraag, stuk 9, CGVS, p. 2: “Ik werkte in de Algemene relaties, bureau van de president. (...) in Gaza. Van 2000 tot 2010; Wat was uw functie precies? Directeur van Departement Algemene Relaties van Presidentsbureau. (...) Dit houdt alles in, delegaties van buitenland ontvangen, mensen die president willen dien, presidentiële gardes superviseren (...) Had u uniform? Ja. Naqib drie sterren). Verzoekers herhaling van zijn eerdere verklaringen in het gehoor, in het bijzonder “Misschien omdat ik

de Palestijnse autoriteiten verlaten had, wilde er niets meer van horen, dacht niet meer terug te keren" (CGVS, gehoor p. 9), werd reeds in de bestreden beslissing terecht als onvoldoende verschoningsgrond beschouwd aangezien van iemand die uit vrees voor zijn leven zijn geboorteplek verlaat, kan verwacht worden dat hij ten overstaan van de instanties waaraan hij bescherming vraagt, oprecht is in zijn verklaringen. De aangehaalde tegenstrijdigheden betreffen de kern van zijn actuele vervolgingsvrees, meer bepaald dat hij omwille van zijn functie voor het Presidentsbureau - waarbij hij bevelen tot arrestaties overbracht - geviseerd wordt door Hamas, en de vaststelling dat verzoeker hierover dermate uiteenlopende verklaringen aflegde, ondermijnt dan ook ten zeerste de geloofwaardigheid van zijn relaas en maakt dat hij geen zicht biedt op zijn professionele leven, zijn verblijfplaats(en), de voorgehouden vervolgingsfeiten en zijn nood aan bescherming. Meer nog, behoudens een originele identiteitskaart, dient verzoeker een kopie van een uittreksel van een paspoort op zijn naam in dat afgeleverd werd in Ramallah (Westelijke Jordaanoever) op 17 juli 2009, terwijl hij de vervolgingsfeiten van Hamas situeert in februari 2009 en zijn overbrenging naar een ziekenhuis in Egypte op 10 juni 2009 waar hij zou zijn geopereerd alvorens vanuit Egypte naar België te reizen. De Raad kan derhalve slechts vaststellen dat geen enkel geloof kan gehecht worden aan het opgediste relaas en de voorgehouden vervolgingsfeiten in Gaza. Daarenboven legt verzoeker slechts één bladzijde neer van zijn paspoort terwijl dit document, naar zijn zeggen, bij zijn familie ligt zodat het document zonder enige moeite minstens in zijn geheel had kunnen gefaxt worden. De vaststelling dat verzoeker aan zijn plicht tot medewerking verzuimt, doet dan ook vermoeden dat hij bewust dit document achterhoudt.

Immers, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift, verklaarde hij tijdens het gehoor expliciet dat het mogelijk is dat zijn familie een "*kopie per fax*" zou kunnen opsturen van zijn Palestijns paspoort, betalingen, facturen, loon, bewijzen van zijn recent vertrek en van medische attesten van zijn revalidatie in Egypte (CGVS, gehoor p. 8), zodat de vaststelling dat verzoeker op heden nog geen enkel document als bewijs van zijn terugkeer naar en verblijf in Gaza van 2005 tot 2009 heeft aangebracht, een ernstige tekortkoming van zijn medewerkingsplicht inhoudt en verder afbreuk doet aan zijn algehele geloofwaardigheid. Dat hij daarentegen wel documenten omtrent de functie van zijn vader kon neerleggen en hij precies kon vertellen over zijn terugkeer vanaf 2005 naar de Gazastrook, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen waaruit dient besloten te worden dat verzoekers relaas niet geloofwaardig is en hij doelbewust elementen en gegevens achterhoudt.

2.8. Verzoekers relaas is manifest ongeloofwaardig en hij biedt met dergelijk relaas en gebrek aan documenten geen zicht op zijn persoon, zijn professionele activiteiten de laatste jaren en zijn verblijf in de Palestijnse Gebieden, al dan niet in Gaza. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève in aanmerking worden genomen.

2.9. Dat aan verzoekers identiteit en afkomst uit Gaza – de Palestijnse Gebieden - niet wordt getwijfeld, wijzigt niets aan de vaststelling dat zijn voorgehouden vervolgingsfeiten vanwege Hamas in Gaza niet geloofwaardig zijn, hij zelf verklaart tewerkgesteld te zijn in het bureau van de president die zich reeds jaren in Ramallah de Westelijke Jordaanoever bevindt, hij zelf heeft verklaard dat hij de rang van "naqib" heeft en hij de documenten waarover hij beschikt, in het bijzonder zijn paspoort, niet voorlegt. Verzoeker toont niet aan dat hij "*duidelijk het risico (loopt) blootgesteld te worden aan ernstige schade, zoals foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen*" zodat hij niet in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet.

Krachtens artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat de "ernstige schade" uit "*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*". Verzoeker verklaart tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij een uniform had en "*Naqib, kapitein, (met) drie sterren*" is zodat hij niet aan het begrip "burger" voldoet zoals bepaald in voormeld artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Derhalve kan aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS